

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 90

Číslo: 3

17. ledna 2010

Cena: 7 Kč

OSLAVY 90. VÝROČÍ ZRODU NAŠÍ CÍRKVE ZAČALY SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBOU

Slavnostní bohoslužbou v chrámu sv. Mikuláše v Praze, kterou vedli bratr patriarcha a biskupský sbor, začaly 8. ledna odpoledne oslavy 90. výročí zrodu naší církve. Věřící ze všech diecézí zcela zaplnili chrám, odkud byla naše církev před 90 lety veřejně vyhlášena. Uvítali mezi sebou i hosty z ekumeny – především předsedu Ekumenické rady církví v ČR, synodního seniора Českobratrské církve evangelické Mgr. Joela Rumla, oba místopředsedy ERC – biskupa Starokatolické církve Mgr. Dušana Hejbalu a předsedu rady Církve bratrské ing. Daniela Fajfry – a římskokatolického biskupa Františka Radkovského.

Ve vedení bohoslužby se střídali plzeňský biskup Mgr. Michael Moc, olomoucká biskupka Mgr. Jana Šilerová, královéhradecký biskup Štěpán Klásek, slovenský biskup ThDr. Jan Hradil, pražský biskup ThDr. David Tonzar a bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta, který posloužil i kázáním. Přímluvy pronesli: Mgr. Dušan Hejbal (za spolupráci církví a národů v Evropě), sestra Františka Klásková (za HTF UK a studenty bohosloví), bratr Tomáš Neřeba (za vzdělávání v církvi a studenty HITS) a Mgr. Hedvika Zimmermannová (za diakonickou práci).

Kázání bratra patriarchy na texty Oz 6,6, Jr 7,1-7 a Mt 21,10-16 otiskujeme v plném znění:

„Sestry a bratři, setkáváme se v tomto chladném lednovém dni k bohoslužbě, při které si připomínáme zrod Církve československé husitské před devadesáti lety. V souvislosti s jubilejním rokem jsme vedli v duchovenstvem sboru rozhovor, zda se mají vůbec nějaké oslavy konat, zda by nebylo vhodnější zdůraznit kající charakter jubilea. Ano, nechceme oslavovat lidi, nechceme oslavovat lidské činy, ne-

chceme oslavovat minulost. Ale přesto se v církvi nelze zřeknout slavení, oslavy. Jubilejní rok má mít ducha vděčnosti vůči Hospodinu a jeho oslavě. Ale současně nám nemůže chybět duch pokání a pokory, neboť naše cesta je spojena i s mnohými lidskými nedostatky a selháními.

Biblické texty, které jsou určeny na dnešní památný den, mají výrazně prorocký charakter. Ať již se jedná o slovo proroka Ozeáše o milosrdenství, které je víc než oběti, tak se týká i slova z knihy proroka Jeremiáše. Také evangelijní příběh představuje Ježíše jako proroka s charakteristickým symbolickým jednáním. I když Ježíš je víc než prorok.

Proroci vystupovali proti kněžím, protože nelze spoléhat jen na chrám a přinášení obětí, jak to připomíná Jeremiáš v 7. kapitole. Proroci vystupovali proti králům, protože nelze spoléhat ani na politickou moc. Starým zákonem se prolíná prorocká linie a zaznívá hlas proroků nepohodlných, znepokojujících, přinášejících rozruch a neklid všem sebejistým, povrchním a pokryteckým lidem.

Dokončení na str. 3

ZE 106. ZASEDÁNÍ ÚSTŘEDNÍ RADY

Minulou sobotu se v Praze-Dejvicích konalo 106. zasedání ústřední rady. Pobožností na text L 2,42-52 (píseň 165) zahájil bratr patriarcha Tomáš Butta. Připomněl i památku sestry farářky Zdenky Schubertové, kterou Pán povolal 14. prosince 2009.

Po schválení programu jednání začalo

ideovým referátem, který vedl bratr patriarcha. Ústřední rada vzala na vědomí dopis ze slovenské diecéze s poděkováním za finanční příspěvek. Vzala také na vědomí informaci bratra patriarchy o průběhu zahájení oslav jubilejního roku církve. Ústřední rada projednala i další podání ze slovenské diecéze, která oznámila, že předala text liturgie přeložený do slovenštiny. Ústřední rada text poskytla k posouzení liturgickému sněmovnímu výboru. V dalším dopise slovenská diecézní rada oznámila jména osobností z naší církve, které vybrala k ocenění. Jsou to prof. Z. Trtík, prof. M. Salajka, prof. Z. Kučera a prof. J. B. Lášek. Ústřední rada vyzvala členy ústřední rady a členy všech diecézních rad, aby do 28. února předložili návrhy na další významné osobnosti naší církve, a uložila archivu zpracovat přehled všech členů ústředních rad. Vyzvala též diecéze, aby během roku 2010 prezentovaly svou činnost v Českém zápase. V referátu vzdělávání, který vedl rovněž bratr patriarcha projednala ústřední rada podání pražské diecézní rady ohledně církevní zkoušky a uložila zkušební komisi předložit aktualizovaný seznam obsahu zkoušky do 31. března.

V organizačně-právním referátu, který vedla místopředsedkyně ústřední rady dr. Ivana Macháčková, ústřední rada mj. pověřila statutární zástupce, aby jednali s premiérem o zachování platů duchovních. Schválila i předložený text návrhu správní rady Institutu evangelizace a pastorační na vyhlášení výběrového řízení na funkci ředitele Institutu evangelizace a pastorační (IEP). Funkce zahrnuje řízení a koor-

dinaci všech aktivit IEP, zejména obsazení a správy studentské koleje v Praze 3 a řízení a správy rekreačního zařízení Betlém v Janských Lázních. Přihlášky je třeba zaslat do 15. února na adresu správní rady IEP Wuchterlova 5, Praha 6, nebo mailem na: tajemnik@ccsh.cz. Podrobnosti budou zveřejněny v příštím čísle Českého zápasu a na www.ccsh.cz.

Ve finančním referátu, který vedla finanční zpravodajka ústřední rady ing. Miroslava Studenovská, ústřední rada mj. vzala na vědomí výsledky hospodaření za listopad 2009 a vyhlásila nové výběrové řízení na správce počítačové sítě úřadu ústřední rady.

V ekumenicko-zahraničním referátu, který vedl bratr patriarcha, ústřední rada vzala na vědomí zprávu doc. Jiřího Vogela ze 6. světové konference pro Víru a řád a zprávu ze zasedání ústředního výboru Konference evropských církví. Jako delegáta na kurz v Josefstalu nominovala sestru Irenu Košíčkovou z brněnské diecéze.

V tiskovém a kulturním referátu, který vedla dr. Ivana Macháčková, ústřední rada schválila materiál k vyhlášení soutěže o koncepci Českého zápasu s tím, že doplnila do hodnotící komise pražského biskupa Davida Tonzara a sestry Jindřišku Kubáčovou a dr. Ivanu Macháčkovou. Do oponentní komise doplnila brněnského biskupa Petra Šanderu a doc. Jiřího Vogela.

V referátu liturgický, pastorační a svátostný život církve, který vedl královéhradecký biskup Štěpán Klásek, mj. projednala návrh slovenské diecéze na štóly duchovních a předala ho k vyjádření liturgické sněmovní komisi.

(red)

SLAVNOSTNÍ SETKÁNÍ V KAROLINU

V prostorách Karolina se konala 8. ledna prezentace publikace vydané k jubileu církve. Účastníci si vyslechli přednášky bratra patriarchy ThDr. Tomáše Butty, děkana HTF UK prof. J. B. Láška a prof. Zdenka Kučery.

Prezentace byla zahájena položením květin k soše Mistra Jana Husa na nádvoří Karolina. V úvodním slově bratr patriarcha připomněl, že kromě 90. výročí naší církve právě prožíváme i dvacet let od vzniku Husitské teologické fakulty v rámci Univerzity Karlovy. S Karlovou univerzitou je neodlučitelně spjat Mistr Jan Hus, který zde působil jako učitel i rektor. Dále tato univerzita hrála významnou roli při vzdělávání utrakvistických duchovních. Formovaly se zde věroučné názory, pořádaly se dispute, významné církevní synody. Bratr patriarcha dále poděkoval za to, že se duchovní naší církve mohou na univerzitě vzdělávat, a to jmenovitě dvěma emeritním děkanům (prof. Milanu Salajkovi a prof. Zdeňku Kučerovi) a děkanovi současnému. Církev a fakulta mají mnoho společného – např. úkol vzdělávat sebe i druhé, ukazovat na duchovní rozměr života apod.

Přednáška bratra děkana Láška se týkala vzdělávání duchovních a kazatelů naší církve. Přítomní se mohli dovést o těžkostech, kterými fakulta od svých začátků procházela. Církev totiž ve svých počátcích kladla důraz na přístup v duchu modernismu, tedy vyučovat teologii v souladu s nejnovějšími vědeckými poznatky. Dr. Karel Farský rozvažoval, zda budoucí duchovní vzdělávat na sekulárních školách typu filosofických fakult, posílat je na fakultu evangelickou nebo si založit školu vlastní, na státu nezávislou. Když se rodila fakulta spjatá s Církví československou, bylo potřeba získávat intelektuální kapacity i zvenčí (např. J. B. Kozák a další). Za druhé světové války se pořádaly pololegální semináře, protože výuka na českých vysokých školách byla zakázána, po roce 1948 byly všechny teologické fakulty vyloučeny z interdisciplinární vědecké diskuse. Oddělila se taktéž Husova československá bohoslovecká fakulta, která do té doby fungovala na půdě fakulty evangelické. V roce 1990 se husitská fakulta včlenila do Univerzity Karlovy pod názvem, který nese dodnes.

Prvním poremolučním děkanem HTF

UK se stal prof. ThDr. Zdeněk Kučera, který proslavil třetí přednášku. Nazval ji "Deuterofilipika proti misomusům" s jasným odkazem na Jana Blahoslava. Biblická víra se musela už podle Blahoslava člověku přiblížovat, vsazovat do již existujícího kulturního prostředí. To učinila naše církev ve svých počátcích, kdy překlad vánoční mše do češtiny vyvolal obrovské nadšení. Proces modernizace vyvrcholil o pár dní později vznikem Církve československé. Po 1. světové válce opustilo Římskokatolickou církev na dva miliony věřících, z nichž 750 tisíc přešlo do nově vzniklé církve naší, a tento počet ještě řadu let narůstal. Základy víry naší církve jsou prodchnuté myšlenkami personalismu, které sem vnesl prof. Zdeněk Trtík. Kdybychom se jako církev zřekli Farského liturgie a Základů víry, dostali bychom se na velmi nejistou cestu.

Bratr biskup ThDr. Jan Hradil pak za Slovensko předal plakety současnému děkanovi HTF a děkanům emeritním, prof. Z. Kučerovi a prof. M. Salajkovi. Shromáždění uzavřel bratr patriarcha slavnostním připitkem.

Petra Štěpánová

Úvaha o vánoční inspiraci

Vánoce jsou již za námi a pohled většiny lidí je upřen vpřed k tomu, co přinese nadcházející rok 2010. Mně to přesto nedá, abych se k Vánocům ještě nevrátil. Vracím se k biblickým textům, které nás do vánoční doby uváděly a provázely nás jí. Mám na mysli texty evangelistů Lukáše líčící setkání dvou žen, nastávajících maminek, Alžběty a Marie a jakousi reportáž o Ježíšově narození o tom, co se kolem dělo. V Lukášově podání je všechno velmi nevšední, zvláštní a svým způsobem velkolepé. Proč?

Ano ta otázka se nabízí, protože je zřejmé, že nejen Janovo (Křtite) ale i Ježíšovo narození do tohoto světa bylo lidsky prostým narozením dítěte dvěma lidmi Josefoví a Marii. Nebyla to viditelně žádná sláva. Josef s Marií byli chudí lidé. Na Marii samotné lpěl navíc jakýsi stín nejistoty ohledně jejího těhotenství. Josef prokazatelně věděl, že není otcem dítěte, které Marie nosila pod svým srdcem a v Betlémě je porodila.

A když se podíváme do domu, kde bydlela Mariina příbuzná Alžběta, rovněž těhotná, pak se ocitáme kdesi v judských horách v jakémsi zapadlém a bezvýznamném místě. Proč tedy Lukáš přioděl strohá fakta tak výraznou slovní ilustrací? K odpovědi ukazuje již fakt, že Lukáš svůj text napsal dost dlouho po těchto událostech. Podrobnosti, které uvádí, nenašel v žádném archivu ani je neměl od přímých účastníků. Měl je zprostředkované skrze lidské vyprávění. Je otázka, proč se to vyprávění nejen uchovalo, ale proč se tak rozvinulo, proč je tak barvitě a svým způsobem konkrétní? Odpověď je zřejmá, to co Lukáš slyšel a přijal bylo svědecktví víry o člověku Ježíši vyšším z prostředí obyčejné tesařské rodiny žijící v Nazaretu.

Lukáš přijal, nahlíženo z naší perspektivy, hodně mladou tradici reflexe víry Ježíšových současníků, kteří byli svědky nejen Ježíšova života, jeho vyučování, jeho mocných činů i prorockých výroků. Oni byli svědky i jeho neblahého konce, když jako klatý skončil svůj život přibitý na dřevo kříže. Oni věděli i o tom, že byl pohřben, znali místo, kde byl hrob, do něhož Josef z Arimatie Ježíšovo tělo uložil.

Tohle všechno ale nemohlo být dostatečným důvodem k tomu, aby vyprávění o Ježíšově příchodu na svět získalo tak barvitou a slavnostní podobu, jak ji nacházíme v Lukášově vyprávění.

Lukáš na ten skutečný zdroj a příčinu ukazuje v jiném svém vyprávění o dvou učednících jdoucích po Ježíšově ukřižování a pohřbu v Jeruzaléma kamsi do svých domovů. U vesnice Emauzy se k nim připojuje neznámý muž a ten s nimi nejprve zapře hovor, aby, teprve tehdy, když společně stolují se jim dal poznat. Ten neznámý byl sám Ježíš, Ježíš Vzkříšený. Vzkříšený mocí lásky nebeského Otce. Ti muži později říkají důležitá slova: „Což nám nehořela srdce...!“ Kdo to byl, kdo způsobil, že jim začala hořet srdce? Duch Kristův, Duch svatý. On je tou mocí a silou a inspirací, která dávala podobu svědecktví víry o Vzkříšeném Kristu. Ta moc a síla a inspirace žije a působí až do našich dnů a bude tak konat až do skonání věků, dokud budou na světě žít lidé, protože má navýsost důležitý úkol a poslání konat ve prospěch naplnění Božího záměru s lidmi, aby všichni mohli dojít poznání pravdy a být spaseni.

Jan Hálek

Z kazatelského plánu

2. neděle po Zjevení Páně

Ježíš... zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili. (J 2,11)

První čtení Písma: Ž 66,4-2

Tužby

2. Abychom všichni byli pozváni ke stolu Páně, který je zaslíbením hodů v jeho nebeském království, modleme se k Hospodinu.

3. Aby nikdo z nás pozvaných Kristovo pozvání k jeho svátostné hostině neodmítal a svým hříchem neznevažoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba

Když jsme ve svých životních souženích úpěli k tobě, Hospodine, zachránil jsi nás z tísně. (Srv. Ž 107,13) Pamatujeme na tvé milosrdenství a moc tvého Slova. Proto prosíme: Mluv k nám neustále a my pak budeme oslavovat tebe, který na věky žiješ a kraluješ s nebeským Otcem v mocí Ducha svatého. Amen.

Druhé čtení Písma: Ř 12,6-16

Evangelium: J 2,1-11

Čtení Písma k obětování: Ž 105,1-3

Čtení Písma k požehnání: J 2,7-11

Vhodné písně: 43, 201

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Nашe církve náležejí k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písma svatého. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny. Proto postupně předložíme několik programů pro ty věřící, kteří se doma sami chtějí s Bibli. Věříme, že tato četba je bude inspirovat k zamýšlení a modlitbě.

(pokračování z minulého čísla)

Až milosrdný Bůh změní úděl svého lidu, zahanbí jeho nepřátele: pronárody se zastydí za své siláctví, prach budou lízat jako had; králové se budou lízat prach jeho tváří k zemi a budou lízat prach jeho nohou.

Mi 7,17; Iz 49,22-23

Prach – obraz naprostého zničení

Izraelský král Jóachaz svedl lid k modlářství a Hospodin jej potrestal: poslal na jeho válečný lid aramejského krále Chazalea a ten je zničil tak, že byli jako prach při mlácení.

2 Kr 13,1-8

Král Jósijáš proslul náboženskou reformou v duchu zákona Hospodina. Z Hospodinova domu dal vynést předměty zhotovené pro Baala, Ašeru a veškerý nebeský zástup a venku za Jeruzalémem je dal spálit na prach na polích kidrónských. Stejný osud potkal posvátný kůl, který byl v Hospodinově domě – v kidrónském úvalu jej dal král spálit a rozdrtit na prach. Také v Bét-elu zbořil posvátný oltář a posvátné návrší, posvátný kůl spálil a rozdrtil na prach.

2 Kr 22. kap.; 23,1-25

Prach – označení hrobu

Jób ve své beznaději naříká: „Kde mám jakou naději? Podsvětí bude mým domem, až jeho závory zapadnou, do prachu se uložíme.“

Jb 17,11-16

Podle Sófara mladistvá svěžesté svévlníka nebude tu navěky, ulehne s ním jednoho dne do prachu.

Jb 20,11

Někdo zemře mladý, bezstarostný, druhý s hořkou duší – společně ulehne do prachu a pokryjí je červi.

Jb 21,23-26

Žalmista se bojí, že jej Bůh opustil, děsí se, že jej Bůh vrhá do prachu smrti. Závěr 22. žalmu je však radostný a plný naděje.

Ž 22,16

Sypání prachu na hlavu

Bylo výrazem hlubokého smutku. Když se doslechli Elifáz Témanský, Bildad Súchský a Sófar Naamatský o tom všem zlém, co potkalo Jóba, propukli v hlasitý pláč, roztrhli své řízy a rozhazovali nad hlavou k nebi prach.

Jb 2,11-13

Pelištejci porazili Izraelce a nějaký Benjáminec tu hrozou zprávu přinesl starému knězi Élímu – posel měl roztržený šat a na hlavě hlínu.

Nad Písmem

DĚLAT ČEST JEHO JMÉNU

J 2,1-11

Je tomu dva a půl roku, co jsem byl účasten jedné svatbě. Bylo to v kostele Českobratrské církve evangelické a já jsem tam měl úlohu svědka. Na tom by nebylo nic divného. Vše proběhlo podle plánu, ženich a nevěsta si rekli "ano" (v sáhodlouhém slibu, který nevěsta slabikovala, majíc text schovaný pod závojem) a vše se chýlilo ke zdárnému konci. Až při podpisování závazných úředních dokumentů farář zjistil, že slavnostní pero kdesi zapomněl.

No co, stál jsem těsně za novomanželi, takže jsem byl v pohotovostním postavení a čile si vyžádal od hostů propisku. Tou bylo vše podepsáno a manželství funguje ku prospěchu obou lidí i jejich ročního synka. Krom tohoto jsem byl na svatbě pouhým hostem (nic krom podpisu se po mně už nechtělo).

A četl jsem přidělený text z Evangelia, kde i Ježíš byl na svatbě hostem, jenž neměl nijaké touhy zasahovat do dění. Chtěl se pobavit nebo snad jen zábavu sledovat, to je dnes jedno. Ale byl do dění vtažen – a opět absencí samozřejmé věci. Chybělo víno. Samozřejmě součást oslav, svatbu z toho nevyjímaje. A co teď – hostina je v plném proudu, lidé pijí a jedí a veselí se a víno je pryč. Pokračovat to může jen celospolečenským znemožněním hostitele, pokažením svatebního veselí a zkrátka celého dne.

A Pán Ježíš (po naléhání své matky) zachránil celou situaci. Nedělo se zde nic zásadního, nedocházelo zde k vyhánění démona ani k jinému způsobu uzdravení, nebyl oživen nebožtík, ani nebyly nakrmeny tisíce. Byla zde za-

chráněna oslava, bylo zachráněno veselí, byla zachráněna pohoda mezi lidmi.

Proměnění vody ve víno. Můžeme něco takového udělat i my? Můžeme. Záleží jen na nás. Nechtěl bych samozřejmě, abychom chodili kolem nádob s vodou a pokoušeli se je přeměnit na víno. Ale stačí, když dokážeme všední den, který leckomu připadá šedivý a nudný, proměnit aspoň na chvíli v den krásný, barevný a zářivý. Co na tom, že se ono víno brzo vypije, že ona chvíle pomine. Dojem, který v duši člověka zanechá, už v něm zůstane. Stačí vlídně promluvit na někoho, kdo s tím nepočítá. Usmát se na lidi, i když k tomu není žádný důvod. Podržet dveře, poponést tašku... samé obyčejné věci, jak tak slyším vaše námitky. Ale stejně jako stokrát nic umožilo osla, tak sto malých hezkých věcí dokáže mnohé v tom kladném slova smyslu.

Slyším všude kolem sebe, že se nám zatím nepodařilo vytvořit "tu pravou" společnost, a podobně hořekování na současný stav. Ale víc mi vadí jiná věc – mnoho z nás se o to ani nepokusilo. Jak můžeme naříkat, že nemáme z vody víno, když jsme se o proměnění ani nepokusili? Omlouvám se všem, a věřím, že jich je mezi námi mnoho, kteří se pokusili a kteří sklízí ovoce svého snažení. I těm, kteří sklizeň očekávají každý den. Znam dost takových farářek, farářů, kazatelek, kazatelů, předsedkyň a předsedů rad starších i dalších bratří a sester a ještě o mnoho víc je těch, které neznám. Těch si velmi vážím a velmi si vážím i těch, kteří na

1 S 4. kap., zejména verš 12 Amnón, prvorozený syn krále Davida a Achínoamy Jizreelské, zneuctil svou krásnou nevlastní sestru Támar, která byla dcerou Davida a Maaky, dcery gešúrského krále Talmaje. Támar si posypala hlavu prachem a roztrhla pestře tkanou suknicí, kterou měla na sobě, položila si ruku na hlavu a odcházela s úpěnlivým nářkem.

2 S 3,2-5; 13. kap.,

zejm. verš 19

Po návratu ze zajetí se Izraelci shromáždili ke kajicné modlitbě a ke čtení z knihy Zákona. Byli oblečeni v zíněných rouchách a s prstí na hlavě.

Neh 9,1-3

Modlitba královny Ester, než měla předstoupit před krále a žádat záchranu pro sebe a své soukmenovce: „místo nádherných ozdob si posypala hlavu popelem a prachem...“

Ester 4,17k

Zkázu fénického Týru prorokoval Ezechiel. Ve svém žalozpěvu kreslí kromě jiných obrazů také nárek velitelů mořských lodí, veslařů a lodníků – ti budou hořce úpět, budou si na hlavu házet prach a válet se v popelu.

Ez 27,28-30

Texty vybrala: Jiřina Kubíková

(pokračování příště)

své vinici obětavě pracují, ale úroda ještě není v dohledu. Nemusíme přece každý proměnit ve víno celou káď. Ale i ten nejmenší z nás se může zabývat svým kalíškem, tedy svým malým světem kolem sebe a pokoušet se ho zlepšit, zpříjemnit. Pro druhé, ale i pro sebe. Oporu pro takové počínání můžeme nalézt i v dnešním úryvku z epistolý Římanům: „Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás.“ Každému. Pokud si tedy někdo myslí, že žádné dary nemá, podceňuje se. A myslíme-li si, že některý náš bližní nemá žádné dary, nesnažili jsme se ho dost poznat. Přejí tedy nám všem, ať se nám daří žít k radosti i užitku svému i svých bližních a k radosti našeho Otce a Stvořitele, jehož svými životy musíme chválit a dělat tak čest jeho jménu.

Vladislav Pek

**Pane Ježíši Kriste,
prosíme tě,
dej nám všem poznat,
jakou cestou
tě máme následovat.
Často za tebou klopytáme
po cestách,
které k tobě nevedou.
Dej nám sílu
přijmout tě opravdově,
ne jen v případech,
kdy se nám to hodí.
Buď nám vodítkem,
buď nám zářivým světlem
na mnohdy rozbouřeném
moři našich životů,
ať o tobě můžeme
svědčit i lidem,
kteří tě ještě nepoznali.
Amen.**

PRAŽSKÁ DIECÉZE K VÝROČÍ CÍRKVE

Jestliže si Církev československá husitská připomíná v lednu 2010 devadesát let od svého založení, dotýká se to celé naší vlasti – jak se říkávalo od Aše až po Jasinu. Týká se to výročí něčím zvláštním právě pražské diecéze?

V bezprostředních počátcích budovatelství života této církve nazývala se diecézí západočeskou. Celé území mladé Republiky československé se totiž pro ni dělilo takto: Čechy na diecézi západočeskou a východočeskou, Země moravskoslezská pak na diecézi olomouckou a ostravskou. (Rodící se náboženské obce na Slovensku a Podkarpatské Rusi byly spravovány z Moravy.)

Rodný list západočeské diecéze nese datum 29. srpna 1921. Její správa byla svěřena zvolenému biskupu ThDr. Karlu Farskému, pozdějšímu prvnímu patriarchovi celé církve (1924-27).

Víme, že každé z míst, kde tato církev zapouštěla své kořeny, všechna ta města, obce a vesnice, kde se lidé hlásili k programu tohoto nového křesťanského společenství, shromažďovali se k bohoslužbám, vzdávající díky a chválu Bohu a Ježíši Kristu ve svém rodném jazyce, a spontánně začínali budovat své sbory a fary – na všech těchto místech se psala a píše historie této církve, jak pro paměť národa, tak do "knihy života", jak o ní mluví poslední kniha Bible, nazvaná Zjevení Janovo.

A přece jen, ústřední oslava devadesátin Církve československé husitské proběhla v Praze, v Mikulášském chrámu na Staroměstském náměstí. Právě odtud zaznělo v neděli, tři dny po založení Církve československé (k němuž došlo 8. ledna na Smíchově) Provolání k národu československému. Tady, v hlavním městě republiky, se ujal své práce první ústřední církevní výbor.

Zde, v Praze, se spontánně vytvářely nejpčetnější obce: Žižkov, Nusle a Smíchov po 15 tisících členech, Vinohrady a Dejvice po 13 tisících, Vršovice 11 tisíc – celkem ve Velké Praze nakonec 140 tisíc členů. (Po Čechách to byly především Louny s 15 tisíci a České Budějovice se 14 tisíci členů; ale nezapomeňme ani na ty nejméně početné vyznavače, kterých bylo na řadě míst třeba jen něco přes čtyři sta a měli touhu i odvahu k budování své náboženské obce.)

V Praze také začali studovat na Husově fakultě první vlastní bohoslovci, zde byla z iniciativy dr. Karla Farského postavena a v roce 1926 otevřena Bohoslovecká kolej, o níž její ředitel dr. František Kovář řekl, že tam se budoucí kněží jako ve výhni ducha mají proměňovat a formovat v náboženské osobnosti. V téže době až podnes sídlí a pracuje ústřední rada pro celou církev. (Pražská diecézní rada sídlí od konce druhé světové války ve výstavě budově v Bubenči, ul. V Tišině.)

Dnešní naše diecéze žije oproti původnímu stavu v rozměrech menších, protože na části jejího území se po třiceti letech ustavila skutečně "západní" diecéze plzeňská. A dodejme, že dnes ve srovnání s minulými časy žijeme i početně v poměrech značně skromnějších; do tváře našich náboženských obcí se krutě vepsalo čtyřicet let politické protináboženské propagandy a útisku, ale i vážného duchovního zakolísání v řadách našeho duchovenstva a členstva.

Přesto si Církev československá husitská, její členové a příznivci připomínají leden roku 1920 s prosebně nadějnějším výhledem do budoucna. A to tak, že i na sebe vztahujeme káravá i záslibná apoštolská slova a výzvy:

Probud' se a posilni to, co ještě zůstává... rozpomeň se, odkud jsi klesl a navrať se (Zj 3,2)!

Svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci (Ef 6,10).

Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a pevně být si jisti tím, co ještě nevidíme (Žd 11,1).

Bůh nám nedal ducha bážlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy. Nestyďte se vydávat svědectví o našem Pánu (2 Tm 1,7-8).

Žijte v radosti, napravujte své nedostatků, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi (2 K 13,11).

Prof. ThDr. Milan Salajka

OSLAVY 90. VÝROČÍ ZRODU NAŠÍ CÍRKVE...

Dokončení ze str. 1

I Ježíš má rysy proroka. Odmítl se stát králem ve smyslu politické vlády (J 6,15). Ježíš nebyl kněz. Byl laikem, jak upozorňuje Hans Küng: „Byl obyčejným "laikem" – a pro kněžstvo od počátku podezřelým – vůdcem laického hnutí, od kterého se kněží distancovali. Jeho příznivci byli obyčejní lidé“ (Být křesťanem. Brno 2000, cit. s. 54). Opravdu asi nejněvstříbnější bylo pro lidi, že byl považován za proroka. Lidé ho tak i označovali: „To je ten prorok Ježíš z Nazareta“ (Mt 21,11). V jeho jednání je patrný prorocký symbolismus – viditelné znázornění gesty a jednáním budoucích událostí. Tak je třeba chápat jeho radikální zásah v chrámovém nádvoří, kde zpřevracel stoly směnárníků a stánky prodávajících zvířata. Nejde jen o ty směnárníky a peníze, jak zdůrazňovali reformátoři, zvláště Mistr Jan Hus ve své době, že s vírou a dary Ducha nelze obchodovat. V Ježíšově jednání je přítomno odstranění zvířecích obětí v chrámu jako takových. „Milosrdenství chci, ne oběti.“ Toto slovo, které opakovaně Ježíš citoval (Mt 9,13 a 12,7), sám naplnil. Prostor Božího milosrdenství se rozšiřuje, navzdory všem chrámovým a lidským omezením tradice. Ježíš sám Boží milosrdenství zjevuje v plnosti. Není potřeba již obětí, neboť tu největší přinesl on sám. A to jednou pro vždy (Žd 7,27) a za všechny (2 K 5,15; 1 Tm 2,6). V tomto smyslu je pravý Velekněz (Žd 4,14) a v tomto smyslu je i Král (Zj 19,16), vládce nad smrtí (2 Tm 1,10; Zj 1,5) i nade vším (Mt 28,18). Je Pantokrátor, jak je to znázorněno

obrazem i v tomto chrámu, kde byla vyhlášena naše církev. Ježíš není však vzdálen lidem, ale naopak ujímá se slabých a bezmocných, jak je doloženo v evangelním příběhu.

Zamýšlíme se dnes nad jednáním Ježíše podobně jako jeho současníci, kteří ho přímo viděli v jeruzalémském chrámu. Byli překvapeni tím, co dělá. Stejně tak jako se nad touto událostí zamýšlel Mistr Jan Hus a husitští kazatelé ve středověku a aktualizovali ji. A stejně tak jako tento příběh promýšlela zakladatelská generace Církve československé. Každý vidí Ježíšův radikální čin v něčem trochu jinak aktuálně vzhledem ke své době a situaci. Ale jisté je, že jen Ježíš provádí pravou obnovu chrámu a reformu církve. Ježíš chce odstranit všechno, co překáží vztahu mezi člověkem a Bohem. On činí Boží dům domem modlitby. „Můj dům bude domem modlitby.“ To je aktuální z dnešního poselství Bible pro nás a pro naše náboženské obce.

Reforma - ta je jednorázová a týká se vnějších skutečností, které ztratily v čase svou schopnost oslovit a přiblížit člověka Bohu. Ale obnova - ta je vnitřní a dlouhodobá. Boží dům - církev se pozná podle toho, že je domem modlitby. A to jak modlitby niterné osobní, tak i společné modlitby díky a chvály. Právě modlitba vystihuje náš osobní vztah k Bohu. Skutečnou modlitbu však provází služba druhým a skutky milosrdenství. Jak to vyjádřil Karel Farský: „Účinek modlitby objeví se ti zjevně na tvém následujícím jednání, bude-li dobré“ (Postily, s. 72). Sestry a bratři, dnes se setkáváme

z různých náboženských obcí, ale i z různých křesťanských církví. Jubileum novodobé husitské církve je příležitostí k zamyslení, ale také možností k tomu, abychom se spojili v modlitbě. Abychom Bohu děkovali za to, že Kristus vede dějinami svůj lid a svým Duchem stále obnovuje Boží chrám - církev. Chceme ho prosit o jeho požehnání, posilu a stálou vnitřní obnovu, abychom mohli v naší přítomnosti přinášet trpělivě a vytrvale druhým životodárné evangelium a byli vyzbrojeni vírou, láskou a nadějí. Amen.“

Novinkou letošních slavnostních bohoslužeb bylo zpívání Velké krédo naší církve (uvedené ve Zpěvníku ČČSH pod číslem 1), které ve sborech slyšíme velice zřídka a mnozí naši věřící ho možná neslyšeli nikdy. Písňe 111, 112 a 194 patří při této příležitosti skoro k tradici.

Modlitbou za naši církev brněnského biskupa ThDr. Petra Šandery, který onemocněl a nemohl se proto bohoslužby zúčastnit, a požehnáním bratra patriarchy byla bohoslužba ukončena.

Modlitba za naši církev

Bože, v Ježíši Kristu náš Otče, děkujeme ti, že smíme mít účast na tvém spásném díle, že patříme ke tvému svatému lidu.

Dnes - v jubilejní den - ti zvlášť děkujeme za cestu, kterou jsi nás - součást své Církve - vedl:

za chvíle radostné i za momenty zkoušek,

za chvíle, kdy jsme cítili jasně tvou blízkost

i za momenty těžké a temné.

Děkujeme, že jsi nás tím vším bezpeč-

První zvon zvonohry předán

Slavnostní předání prvního zvonu koncertní zvonohry se konalo ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové za účasti bratra patriarchy ThDr. Tomáše Butty, Th.D., pana primátora ing. Otakara Divíška, pana poslance ing. Davida Kafky a dalších vzácných hostů v sobotu 12. prosince 2009 v předvečer 3. adventní neděle. Po společné písni "Když večerní zvony znějí" bratr patriarcha svou úvodní promluvu založil na slovech apoštola Pavla ze 13. kapitoly 1. listu Korintským: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon.“ Protože však i zvon, aby dobře zněl, musí mít srdce, popřál bratr patriarcha nejen budoucí zvonohře, ale i nám všem, aby naše chvála a dík Pánu Bohu vycházely vždy ze srdce. Po pozdravu a přání pana primátora a pana poslance pozdravil shromážděné také Mgr. Radek Rejšek, zatím náš jediný zvonohráč evropské úrovně. Mgr. Rejšek byl iniciátorem celého projektu, když před dvěma lety navštívil areál Sboru kněze Ambrože a objevil v jeho věži ideální místo pro umístění první stabilní koncertní zvonohry v České republice. Tato zvonohra naváže na tradici jedinečného souboru královéhradeckých gotických zvonů i na známou historickou zvonohru pražské Lorety, ale na rozdíl od ní bude vyhovovat současným mezinárodním kritériím pro koncertní zvonohry a bude mít 50 zvonů v rozsahu od c2 do d6. Tak jako její první největší zvon, na který nejpodstatnějším dílem přispělo město Hradec Králové a menší částí Královéhradecký kraj, i ty ostatní, dá-li Bůh, odlije český zvonář Petr Rudolf Manoušek, který byl také slavnostnímu předání zvonu přítomen. Ve svém pozdravu vyjádřil radost z uskutečnění prvních kroků i dobrou naději v realizaci tohoto jedinečného hudebního nástroje právě v Hradci Králové. Poté následoval malý předvánoční koncert v podání Radka Rejška, který usedl za varhany, a zpěváka Lukáše Pelce. Mnozí z přítomných si pak nejen sami zazvonili na první zvon umístěný zatím ve sboru, ale také přispěli na zvonohru, jejíž celkový náklad bude činit 5,8 milionů Kč a na niž byla právě v adventu 2009 vyhlášena veřejná sbírka. K těmto příspěvatelům se můžete připojit také vy, a to buď odesláním svého příspěvku na transparentní účet náboženské obce v Hradci Králové u Raiffeisenbank č. 4862517001/5500 pod variabilním symbolem 329 (o průběžném stavu konta se můžete přesvědčit prostřednictvím internetu na webových stránkách Raiffeisenbank www.rb.cz), anebo odevzdáním svého příspěvku u osob pověřených prováděním veřejné sbírky a vybavených k tomu plnou mocí. Předem děkujeme a srdečně vás všechny zveme do areálu Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové, kde kromě zmíněného zvonu můžete v tomto období uvidět i několik výstav různých betlémů v čele s jedinečným velkým pohyblivým keramickým betlémem Františka Juračky z Holic. Těšíme se na setkání s vámi.

Náboženská obec v Hradci Králové

ně provedl, formoval a zachoval až do dnešního dne.

Nechceme však hledět jen k minulosti. Chceme společně objevovat cesty, na kterých nás dnes očekáváš.

Prosíme o působení tvého Ducha, abychom směli zakoušet osvobozující moc tvého Slova,

abychom poznávali tvou vůli, víc si uvědomovali a rozvíjeli duchovní dary, které jsi nám svěřil.

Pomoz nám, abychom ti v síle tvého Ducha sloužili v ekumenickém společenství církví i ve společenství všech lidí a celého tvorstva.

Chceme společně dosvědčovat tvou spásu. Pomoz, ať je naše svědectví srozumitelné a věrohodné.

Myslíme v tento den na všechny lidi - zvláště na ty, kdo jsou ti vzdáni a kdo

se ti z nejruznějších důvodů nemohou či nechťejí přiblížit,

pomoz jim, ať zakusí a poznají, že ty v Kristu jednáš také PRO NĚ a že jim nabízíš pravý život.

Prosíme, Otče, o tvé požehnání, pro sebe navzájem, pro církev a pro všechny lidi a celé tvorstvo.

Skrze Krista našeho Pána. Shromáždění pak pozdravili předseda ERC Mgr. Joel Ruml, který připomněl i dobrou spolupráci, kterou naše církev má s Českobratrskou církví evangelickou, a římskokatolický biskup František Radkovský, který ocenil charismata naší církve a tlumočil i pozdrav předsedy biskupské konference Římskokatolické církve arcibiskupa Jana Graubnera.

(red)

ZPRÁVY

Naše církev v televizi

Pořad k 90. výročí vzniku naší církve odvysílá Česká televize na programu ČT 2 v neděli 17. ledna v Cestách víry od 17.55 h. Pořad připravili O. Nytrová a J. Nosek.

(red)

Opravím varhany

Potřebujete opravit varhany či harmonium? Nabízím své služby. Kontakt: Jiří Červenka, Jakubovice u Lanškrouna, tel. číslo 465393272, 777060858, e-mail: georgcerv@seznam.cz Volat či psát můžete kdykoli.

(jč)

Leden v divadle MANA

Divadlo MANA, nízkoprahové centrum aktivit, Husův sbor Vršovice, Moskevská 34, Praha 10, srdečně zve:

* v pátek 15. 1. v 19 h - Jako muž a ženu je stvořil. Komponovaný večer s MUDr. Hanou Fífkovou na téma Lidská sexualita v proměnách staletí.

Průvodní slovo a duchovní úvaha: David Frýdl.

* v neděli 24. 1. v 17 h - Rado Mesarč: Nebojsa (Divadlo Neklid). Hra s velkými marionetami na motivy Boženy Němcové.

Hrají: Ivo Šorman, Vanda Vavrušková, Zdeněk Štěpánek.

* v úterý 26. 1. v 19.30 h - Milan Uhde, Jitka Foltýnová: Výběrčí hrobnice (Divadlo Neklid) - drama s jedi-

nou jednajícím osobou. Nelítostný obraz lidské duše ve dvou podobách. Hrají: Petr Franěk a Jitka Foltýnová. Vstup do divadla je z ul. Sportovní. Bezbariérový přístup. Dopravní spojení: tram 22 a 4 na Vršovické náměstí. Rezervace na tel. číslo 731 100 059 nebo mail divadlo@centrummana.cz. Bližší informace na <http://www.centrummana.cz>

(jh)

Vzpomínka

Dne 10. ledna jsme si vděčně připomněli lásku a poctivou službu sestry Blanky Červené, pracovnice náboženské obce Česká Skalice, při prvním výročí jejího úmrtí.

JUDr. Karel Červený, manžel s dětmi

VZPOMÍNKA NA BRATRA MIROSLAVA ŠEDU

Odešel bez rozloučení, beze strachu ze smrti, odešel tak náhle, že neměl čas přemýšlet, co bude dál, co bude po jeho devadesátce. Zemřel ze dne na den 15. září 2009, své devadesátiny oslavil 28. 8. 2009 v kruhu své rodiny v dobré kondici a náladě. Neuvěřitelné, ale i tak se to někdy v životě stává. Bůh ho měl rád, proto mu dopřál odejít z tohoto světa důstojně a bez trápení. Bratr Miroslav Šeda byl čtvrtým a posledním narozeným dítětem svých rodičů. Jeho o deset let starší bratr

František se po absolvování gymnasia v Hustopečích rozhodl vystudovat teologii Církve československé. Jeho rozhodnutí nebylo založeno na náboženském fanatismu, ale na názorové shodě s mladou reformní církví. Tyto zásady a ideje přenesl na celou rodinu, která v roce 1933 přestoupila z Římskokatolické církve do naší. Snad nejvíce ovlivnil svého bratra Mirka, který v mladé a pokrokové církvi našel zalíbení a po celý svůj život byl jejím příkladným členem. Na

malé dědině se vytvořila malá náboženská obec, která sice neměla kostel ani modlitebnu, ale členové se scházeli v provizoriích, v domácnostech, ve škole i hospodě. Své děti posílali do nedělní školy, aby jim nahradila náboženství u římských katolíků. Největší problém byl farář-duchovní. Tito byli přidělováni a dojížděli k pravidelnému sloužení bohoslužeb z větších měst, z Brna a Hrušovan u Brna. Rodina Mirka Šedy byla vždy zázemím před i po nedělní bohoslužbě. Faráře dovážel na motorce od vlaku z Bořetic, sám hrál při obřadech na harmonium, byl výborným zpěvákem. Se svojí ženou Ankou vedli těžký život zemědělců, ale čas na Boží slovo si vždy udělali. Své děti rovněž nabádali k víře v Boha, k lásce, pravdě a pokoře. Nikdy nezpronevěřil svou víru a přesvědčení nabízející se politické a prospěchářské kariéře. Kvůli odmítnutí vstupu do KSČ jeho osoba trpěla až do odchodu do důchodu, ale také děti, kterým nebylo umožněna svobodná volba školy a povolání.

Bratr Miroslav Šeda byl zásadový a přímý člověk, který se nikdy nezaprodal. Věřil do posledního dne v Ježíše Krista a Boha. Rád poslouchal ranní meditace v rádiu, rozhovory předních filosofů, umělců, smysluplná zamyšlení, moudra a rady do života. Nevynechal, dokud mohl, jediné bohoslužby jak v Němčičkách, tak v jiných sborech. Později se alespoň na velké svátky nechával dovážet na poslech slova Božího do Hovorán nebo Břeclavi. V neděli dopoledne s tichou pokorou poslouchal bohoslužby v rádiu. Bolel ho malý zájem mladých lidí o naši církev, snažil se svým vnoučatům a pravnoučatům předat smysl a cíl víry v Boha. Týdeník Český zápas odebíral od začátku jeho vydávání, celý jej přečetl a vždy tam nacházel inspiraci a sílu do dalších nelehkých dnů. Jeho štafetu i víru teď přebírá jeho vnuk. Co říci na závěr. Odešel jeden z pravověrných, člověk, kterého celý život inspirovala a provázela církev, který svůj život žil podle přikázání. Kdo jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku. Čest jeho památce.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ SVATBA V KÁNĚ GALILEJSKÉ

J	E	I	C	Í	N	D	E	Č	U
T	A	R	B	A	N	T	Ž	Í	Š
Z	D	U	V	Ě	Ř	I	L	I	E
S	L	U	Ž	E	B	N	Í	C	I
H	P	R	V	S	Á	L	S	V	N
P	O	Í	Ě	D	V	P	Z	J	E
R	N	S	O	K	R	A	J	V	A
O	Š	B	T	Á	É	N	T	K	I
M	Y	Í	V	I	Š	R	T	B	L
Ě	S	C	Ž	E	N	A	B	V	A
N	E	O	S	E	M	A	D	O	V
A	U	T	S	L	J	Á	V	U	D

dobré hostina	naplnit okraj	učedníci uvěřili
Ježíš	služebník	víno
matka	správce	voda
nabrat nádoby	svatba šest	

(Řešení z minulého čísla: Také my bychom měli být tam, kde jde o věc našeho Otce.)

Jana Krajčířiková

Jana Kadrnková

www.krestandnes.cz

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Z EKUMENY VE SVĚTĚ

IRŠTÍ ATEISTÉ BOJUJÍ PROTI ZÁKONU O ROUHAČSTVÍ

Potíže s justicí hrozí sdružení irských ateistů, kteří se podle amerického tisku na internetu odvážně postavili proti novému irskému zákonu proti rouhačství. Sdružení Atheist Ireland zdůraznilo, že je připraveno bojovat u soudu proti každé žalobě, poznamenala k tomu britská zpravodajská stanice BBC. Nový zákon, který začal platit 1. ledna 2010, označuje rouhačství za zločin pod pokoutou až 25000 eur. Odsouzen může být každý, kdo napíše či vyřkne něco, co je hanlivé či urážlivé vůči nějakému náboženství.

Ve snaze ukázat, že zákon nejde s dobou a je neprosaditelný, sdružení podle listu zveřejnilo potenciálně urážející výroky vůči náboženství, v nichž cituje osobnosti, mezi kterými je například papež Benedikt XVI., Ježíš Kristus, prorok Mohamed či spisovatel Mark Twain. Ten prý v roce 1909 prohlásil, že Bůh je vrah, když chodí do války. "Tento nový zákon je hloupý a nebezpečný. Je poštetilý, protože středověké církevní zákony nemají místo v moderní sekulární republice, kde trestní zákoník má chránit lidi, ne myšlenky," řekl předseda sdružení irských ateistů Michael Nugent. Sdělil, že Atheist Ireland zahajuje kampaň, při které uspořádá v zemi sérii veřejných schůzí. Vláda podle BBC říká, že nový zákon je potřebný, protože irská ústava z roku 1937 dává právní ochranu víry jen křesťanům. Irský ministr spravedlnosti Dermot Ahern však podle Washington Post připustil, že by příslušný zákon zrušil a že je pro odluku církve od státu. Nemohl však prý nebrat na vědomí ústavu.

Rouhačství bylo v silně římskokatolickém Irsku již dříve na základě ústavy trestným činem, ale jeho definování bylo příliš obecné na to, aby umožnilo nějakou žalobu, poznamenal Washington Post. Napětí kolem zákona se objevilo poté, co v souvislosti se skandálem kolem zneužívání dětí římskokatolickými kněžími odstoupili nedávno další dva irští biskupové. Celkem tak v Irsku dobrovolně rezignovali již čtyři duchovní. Jde o důsledek loni zveřejněné oficiální zprávy, podle níž kněží v oblasti Dublinu několik desítek let zneužívali stovky dětí a církevní hierarchie to kryla.

www.christnet.cz

PAPEŽŮV TAJEMNÍK NAVŠTÍVIL ŽENU, KTERÁ SRAZILA BENEDIKTA XVI.

Papežův osobní tajemník, biskup Georg Gaenswein, navštívil začátkem ledna zřejmě psychicky narušenou ženu, která o půlnoční mši 24. prosince srazila papeže Benedikta XVI. k zemi. Oznámil to vatikánský mluvčí Federico Lombardi, podle něhož tak papež projevil zájem o současnou situaci útočnice. Mladá Italošvýcarka Maiolová před začátkem půlnoční mše překonala bezpečnostní zábrany a srazila Benedikta XVI. kráječícího k oltáři k zemi. Papež neutrpěl žádná zranění a mši odsloužil. Žena je hospitalizována na psychiatrické klinice nedaleko Říma. Personálu kliniky řekla, že prý chtěla papeže pouze požádat o pomoc pro nejchudší ve světě. Další vývoj bude záležet na posudcích, které na ni budou vypracovány. Média spekulují, že by mohla být propuštěna, protože má psychické problémy, při činu neměla žádnou zbraň a těžko jí lze přičítat úmysl papeži ublížit.

www.christnet.cz

ARCIBISKUP WALESU ODMÍTL ZNEUŽÍVÁNÍ KŘESŤANSTVÍ

Barry Morgan, arcibiskup Walesu, se postavil proti zneužívání křesťanských hodnot anglickou ultrapravicovou stranou. Informovaly o tom internetové stránky www.ecumenicalpress.com. British National Party (BNP, Britská národní strana) se ve svých prohlášeních odvolává na "křížácké předky" anglického národa. Podle stránek www.ecumenicalpress.com tím chce získat přízeň voličů z řad křesťanů a také ospravedlnit své výpady proti muslimům. Vedoucí představitel BNP Nicholas John "Nick" Griffin mimo jiné prohlásil: „Naše strana nikdy nedopustí, aby se naše děti staly menšinou ve vlastní zemi. Po vzoru našich křížáckých předků budeme bojovat za záchranu křesťanského dědictví naší vlasti.“

Waleský arcibiskup na tyto výroky reagoval odmítavě a novinám South Wales Echo řekl: „Skutečně odmítám jejich nároky na reprezentaci křesťanských kulturních hodnot. Podle nich nemáte žádnou cenu, pokud nejste bílí a Anglosasové.“ Přístup BNP Barry Morgan prohlásil za odporující křesťanskému učení, podle něhož jsou všichni lidé obrazem Božím. Jeho názor sdílí většina církevních představitelů Walesu.

Vystoupení arcibiskupa Morgana vyvolalo okamžitou reakci ze strany BNP. Ta čelního představitel anglikánské církve ve Walesu nařkla z toho, že jen přihlíží postupné proměně Anglie v muslimskou zemi, aniž by proti tomu cokoli udělal. „Tak třeba celé čtvrti Londýna už jsou muslimské, a lidé jako arcibiskup [Morgan] nic nedělají a jen vesele sledují, jak se kostely mění v mešity,“ prohlásil zástupce Nicka Griffina, Simon Darby.

Velká Británie má vzhledem ke své koloniální minulosti početnou muslimskou menšinu. V zemi žije na 2,5 milionu muslimů, především z Indie, Pákistánu a Bangladéše.

Církevní představitelé Walesu reagovali prohlášením, v němž se mimo jiné praví, že cílem církve je lidi spojovat, nikoli rozdělovat. Církev bude nyní vyzývat věřící, aby ve volbách podpořili politiky, kteří ve svém programu reflektují zvěst evangelia. „U nás ve Walesu máme dlouhou tradici sousedského respektu a zájmu o jiné kultury a víru. To se nutně nemusí dostávat do konfliktu s naší snahou pozvednout vlastní víru a kulturu.“

www.krestandnes.cz